

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

- מחזקין למחזקין
- יושב פתח האהל כחום היום
- אוצרות
- תפילות של אאע"ה להצלת סדום
- רבי ישראל בער אודסר
- התורה הזמנית:
- קאזלין במדברא
- תיקון השבירה ע"י סעודות שבת
- לראות את ה' בהסתרה
- אל תאכל כמו מלאך
- סיפורי צדיקים
- התמדה בתורה
- עשיית מלאכה בערב שבת
- עלי מרפא
- שערי הגלילין
- יון הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- רוא דשבת
- מוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

כחום היום

בשונה מהמסלול הטבעי, שנע כל הזמן רק קדימה - במסלול הרוחני, יש הרבה 'דברס'.

יתירה מזו, דווקא ככל שמתקדמים ומתקרבים יותר, וככל שנמצאים סמוך אל הקדושה, דווקא אז מתגברים עוד יותר הנסיונות ולפעמים אפילו הנפילות. אם יהודי מוצא את עצמו פתאום בנסיונות בלתי הגיוניים, כנראה שהוא דווקא נמצא ממש ממש קרוב, על הפתח ממש, עוד רגע בפנים. ודווקא לכן, מתגברים עוד יותר הנסיונות.

אל הטוב. במסלול של תכלית. אין תכלית משורטטת לפיה אפשר למדוד התקדמות. ודווקא לכן גם לא שייך שם נסיגה.

תהליך זיקוק

וכל כך למה? משום שיהדות ורוחניות איננה קריירה, אלא קרבה וחיבור.

טבעו של אדם, מאז אכל מעץ הדעת, לשאוף לעשות מעצמו משהו. קריירה. זה יכול להיות קריירה גשמית של כבוד עסקים וממון, ויכול להבדיל להיות קריירה רוחנית של תלמיד חכם ועובד ה'. ההבדל ביניהם הוא כמובן שמים וארץ, ועדיין - שניהם אינם עסוקים בתכלית. שהיא חיבור ודבקות עם הטוב האין סופי.

החיבור הזה הוא מאד נקי ומדויק, ומגיע ממקום של רצון וגעגוע זך ואמתי, שנמצא בלבו של כל יהודי, אבל מצריך טיפ-טיפה קילוף של כל מיני ישויות. ולכן, מוכרח להיות, שכנגד וביחד עם כל התקדמות תהיה גם נסיגה. המטרה של הנסיגה איננה להרחיק, אלא לשבור. לשבור את הקליפה של 'הנה השגתי' ולהשאיר רק את הפרי של 'אני רוצה טוב'.

אין לזה כמובן מינון מדויק, ואי אפשר לשרטט את המפה של ההתקרבות וההתרחקות. רק ה' יתברך יודע מתי צריך ניעור קטן, שבירה לשם הכנעה, ובאיזה גודל. והוא מכון את מסלול נשמתו של כל יהודי, בצורה המדויקת ביותר עבורו, כדי להגיע אל התכלית, אל הטוב. במסלול של תכלית, אין תכנית משורטטת, לפיה אפשר למדוד התקדמות, ודווקא לכן גם לא שייך שם נסיגה. יש שם רק טוב, ועוד יותר טוב.

(על פי ליקוטי מוהר"ן תניינא סימן מו, ליקוטי הלכות אישות ד')

החיים הם כמו מסלול. בתחילה נולד תינוק. הוא צומח ונהיה ילד, מתבגר ונעשה נער, וממשיך להתבגר עד שנעשה מבוגר, ולבסוף סב וזקן.

באופן טבעי נראה שגם המסלול הרוחני של הנשמה, מתקדם בצורה שכזו, שלב אחרי שלב. הילד חי לפי המושגים הדלים שלו, וככל שהוא מתבגר והולך - כך הוא מתקדם והולך אל האמת, ומתקרב אל הקדושה.

אבל לא. בשונה מהמסלול הטבעי, שנע כל הזמן רק קדימה - במסלול הרוחני, יש הרבה 'דברס'. חשקה נפשו של יהודי לקבל עליו עול תורה; הוא מתחיל ללמוד בחשק רב, וככל שמתקדמים הימים - תחת שהחשק יגבר וילך, לפעמים הוא דווקא דועך. כך לגבי תפילה, כך לגבי כל דבר קדוש ויקר.

זה מאד תמוה ובעיקר מבלבל. אילו לא רציתי להיות טוב, ניחא. אבל אני כן רוצה, אז למה זה נתקל בקשיים, פסיעה קדימה ושתיים אחורה. מעולם לא ראינו נער שחזר לפתע להיות ילד, ולו לכמה ימים. זקן לעולם לא עושה דברס ונהיה פתאום אדם צעיר בן עשרים, אפילו לא לכמה דקות... מדוע אם כן בכל הקשור לנשמה, זה קורה כל הזמן.

מסלול מפתיע

אברהם אבינו. מרגע צאתו לעולם, הוא עסק אך ורק בחיפוש האמת. הוא התייגע, חיפש וחתר, מסר את נפשו, כדי להתקרב לבורא עולם. בהמשך, הוא התנסה בנסיונות קשים ומרים בזה אחר זה, ועמד בכולם.

מן הראוי היה, שאחרי כל זה, הוא יהיה עמוק בתוך 'היכל הקדושה', יושב בשולחן הכבוד ונהנה מזיו השכינה. אבל לא, בגיל מאה, לאחר שכבר קיים בעצמו ברית מילה הוא יושב 'על פתח האוהל כחום היום', הוא עדיין רק 'על הפתח', ממתין להיכנס פנימה. ובינתיים, הוא אינו נהנה ממשב רוח קרייר, אלא מ'חום' אימים של יצרים ותאוות. [לקו"ה אישות ד']

ככה זה עובד. הדרך אל הקדושה איננה מסלול שמתחיל מכאן ומסתיים שם, הוא עולה ויורד, מתקרב ומתרחק, כמו מוניטור של חיים שעולה ויורד, וכמו הניגון שנמצא כל הזמן בתנועה קדימה ואחורה. ככה זה נראה, ורק מי שמוכן לשבת על הפתח, ולהמתין בסבלנות גם כשמאד חם בחוץ, יבוא יום והוא יכנס פנימה.

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אם תתחזק מעט,

השית"ת יחזק אותך הרבה.

ב"ה יום א' בהעלתך תקצ"ז.

וְהָיָה בַּיּוֹם ה' רִאֲיוֹנִי בַּמִּקְדָּשׁ רַבָּה עַל פֶּסֶק: "וְצִוְּנוּ אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְחִזְקוּהוּ וְאִמְצוּהוּ" וְדָל: "לִמֵּי דְרַבְנָה לְמַדְנָה, שְׂאִין מִחֻזְקִין אֶלָּא לְמַחֲזִקִין, וְאִין מִחֻזְקִין אֶלָּא לְמַחֲזִקִין". וְיֵשׁ לִי בְּזֶה הַרְבֵּה לְדַבֵּר בַּעֲזָרָה"ת. כִּי אֵין עַל פִּי שְׁהִשִּׁית בְּחֻסְדֵּי הַגָּדוֹל מִחֻזְקִין אוֹתָנִי הַרְבֵּה ע"י צִדִּיק הָאֱמֶת בְּהִתְחַזְקוֹת נִפְלָא בְּלִי שְׁעוֹר, וּמִרְאָה לֵנוּ וּמִרְמָז לֵנוּ בְּכָל פֶּעַם בְּרַמְזֵינוּ הַקְדוּשִׁים, כִּי עֲדִין ה' אֲתָנֵנוּ וְעִמָּנוּ וְכִי וְלֹא נִירָא וְלֹא נִחַת וְלֹא נִפְסָד כָּלָל, כִּי ה' אֲתָנֵנוּ אֵל תְּרַאֵם. אַעפ"כ אֵין אֲמִשְׁרָה לְקַבֵּל כָּל הַהִתְחַזְקוֹת הַזֶּה כִּי אִם שֶׁהוּא חֻזֶּק בְּעַצְמוֹ, דְּהֵינֵנוּ שְׂמֻחַתְגִּבֵּר לְבָלִי לְהִיּוֹת עֶצֶל חֻסְדֵּי דִּים, שְׂקוּדִין שְׂלִימִתְלִנִּיק, וְהוּא דְּבָרֵי הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה "אֵין מִחֻזְקִין אֶלָּא לְמַחֲזִקִין".

וְכָל מֶה שְׂמֻחַתְגִּבֵּר עֲצָמוֹ יוֹתֵר, מִחֻזְקֵי הַשִּׁית בְּכַפְלִי פְסָלִים, כִּי מִדָּה טוֹבָה מְרַבֵּה, וְכֵן חוֹזֵר חֲלִילָה לְטוֹבָה, עַד שְׂחֻזְקִין לְהִתְקַבֵּר אֵלֵינוּ יִת'. אֲבָל אַעפ"כ, בְּכָל יוֹם, וְלִפְעָמִים כְּפֶה פְעָמִים בַּיּוֹם אֶחָד, צָרִיקִים לְהִתְחַזְקֵי מִחֻדָּשׁ, וְלִזְכֹּר הַרְשָׁמוֹת מִכָּל הַהִתְחַזְקוֹת הַזֶּה, וְה' יוֹשִׁיעֵנוּ בְּכָל פֶּעַם: וְכֵן חֻזֶּק וְאִמְצָה. וְאֵין אֲמִשְׁרָה לְבָאֵר כָּל זֶה בְּפִירוּשׁ, רַק הַחֶפֶץ בְּאִמְצַת יְדֵינוּ מֵאֵלֵינוּ וְמִזִּים טוֹבִים הַרְבֵּה מִכָּל זֶה, עַד שְׂחֻזְקָה לְבָלִי לְהִיּוֹת שְׂלִימִתְלִנִּיק חָס וְשָׁלוֹם, רַק לְהִיּוֹת אִישׁ חֵיל וּמִחֻזֵּי וְחֻזֶּק. טַת מְבַרְסֵלָב

חק ולא יעבוד

יום	יום	לחודש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי הלכות	משה ברוך ח"ה	דף דיומי
שבת	ז'	ז'	נדר	רבא	צה.	נה
א'	יח	יח	נדר	רבב	צה:	נו
ב'	יט	יט	נדר	רבג	צז.	נז
ג'	כ	כ	נדר	רבד	צז:	נח
ד'	כא	כא	נדר	רבה	צז.	נט
ה'	כב	כב	נדר	רבז	צז:	ס
ו'	כג	כג	נדר	רבז	צז.	סח

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"ב תורה ז'

עיון

תנצל את האוצר

ברוך ה' בכל העולם כולו ישנם כיום אנשים שיש להם הרהורי תשובה מהספרים של רבי נתן, הוא הרי אמר שיש כבר הרבה אנשים בגן עדן באמצעות התפילות שלו.

היום הרי מדפיסים את הספרים בשפות שונות, באנגלית ובצרפתית ובשאר שפות, וזה הולך ומתפשט בעולם, זה הרי נורא! יהודי שעשה בחייו הקדושים כל כך הרבה בעלי תשובה, וגם עתה הוא עדיין עושה בעלי תשובה, זה הרי נורא.

אבל אנו צריכים לעשות את החשבון הנפש שלנו, תפילות קדושות כאלו שנעשו בימי המחלוקת והרדיפות, אין אנו רוצים חלילה ללמד חובה על יהודים, אבל הרי התירו את דמו ממש, והוא היה יכול להציל את עצמו ולא רצה, רק תפילה, רק תפילה, שום דבר אחר לא, וא"כ צריכין אנו לחשב חשבוננו של עולם, אם יש לנו את התפילות הקדושות האלו, שנעשו עם כ"כ הרבה דמעות, ועם כ"כ הרבה רדיפות, אם יש לנו ליקוטי הלכות קדוש כזה ומכתבים כאלו, מדוע לא ננצל אותם כמו שצריך לנצל אותם?

אם כ"כ הרבה יהודים כבר נמצאים בגן עדן בגלל התפילות, נו, מה עושים אנחנו? מה עושים אנחנו? הרי יש לנו את התפילות, למה א"כ לא נבכה בהם? שנתחיל לדעת כיצד נעשו התפילות, כיצד נעשו הליקוטי הלכות, זה הרי אוצר נורא ונפלא הליקוטי הלכות הזה, כמה צריכים אנו להודות לה' שיש לנו כלי זיין כאלו.

אנו צריכים לעשות רק דבר אחד, הכל זיין נמצאים, התפילות נמצאים, אבל תפתחו אותם! הליקוטי הלכות נמצא, תפתח את הדפים! שהליקוטי הלכות לא ישאר סגור אצלך חלילה. המכתבים גם נמצאים, הכל נמצא, אבל דבר אחד רוצים מאיתנו, דבר קטן, תפתח אותם ותסתכל פנימה.

כל התלמידים של רבינו הק' הרי היו גדולים מאד, אבל בדבר זה היינו שהעניין של רבינו הוא נצחיות, וזה ענין שאין לו הפסק לעולם ועד, בזה היה רבי נתן חידוש יותר מכולם! רבי נתן קיבל מרבינו שענין רבינו אינו רק לדורו אלא נצחיות.

את זה אנחנו צריכים לשנן היטב, אותו רבי קדוש שהיה בימי רבי אבות, אותו רבי קדוש ממש יש גם לנו. בכל זה צריכין אנו להתחדש תמיד, לחזור לשנן, זה הרבי שלי, זה ה'חיידר' שלי.

נצור לשוננו הלכות לשון הרע

אם יש לשומע תועלת בשמיעת לשון הרע מותר להקשיב ללשה"ר בתנאי:

א. שלא יכשיל את המדבר בדיבור לשה"ר, לכן יש להסביר למדבר כי יש לו תועלת מהלשון הרע, כדי שגם המדבר יכון לתועלת, ואם אינו עושה כן, מכשיל את המדבר בלשה"ר ועובר על 'לפני עור לא תתן מכשול'.

ב. אסור לשומע לקבל לשה"ר אם אין לו הוכחה מספקת כמו שיתבאר להלן, מותר לו רק לחשוש ללשה"ר, דהיינו לשמור את עצמו מהנזק העלול לבא אם הלשה"ר אמת, מבלי להוריד מערכו של זה שמדברים עליו, וכ"ש שלא לשנוא או להזיק לו או למנוע ממנו חסדים שכל ישראל חייבים זה לזה, כגון הלואה, צדקה, השבת אבדה וביקור חולים. כי יש ללמוד עליו זכות במחשבתו, ולהעמידו בחזקת כשרות. (קיצור הל' לשה"ר פ"ו סעיף ב)

יִתְקַיֵּם וְגו' זֶאֱבַע עִם כָּפֶשׁ וְנִמְרָם עִם דָּדִי וְכו' כִּי יִתְבַּטְּלוּ הַהִזְקוֹת וְהָרָגוּ וְיִתְרַמֶּה הַשְּׁלֹמִים שֶׁהוּא בְּחִינַת רִצּוֹן שֶׁהִכָּל מְרַצִּים זֶה עִם זֶה בְּאַהֲבָה וְשְׁלֹמִים מְגֻדֵּל אֱמוּנַת הָרִצּוֹן שֶׁהִכָּל מִתְּנֶהוּ בְּרִצּוֹן הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ לְבָד: (לקי"ה, ברכות השחר ת, צה)

תפילת אברהם אבינו להציל את סדום

לדבר דבריו, במלחמה, פיוס ותפילה.

ב] אחר כך נכנס אברהם אבינו למהלך של פיוס, וניסה לפייס את השי"ת בריצו, ומתחילה התחיל בדיבורי הכנעה: "ואנכי עפר ואפר". והלימוד בזה ברור איך צריך להתפלל בהכנעה כלפי ה', מתוך בקשת מתנת חיים.

ג] וכאן התחיל שיחה כדבר איש אל רעהו, באופן מפליא מאוד. כי השי"ת אומר לו שאם יהיה חמישים צדיקים יציל את העיר בעדם. ואז התחיל אברהם לבקש, ואם יהיה רק ארבעים וחמשה האם תציל? והשיב לו השי"ת, הן. המשיך אברהם בטענתו, ואם יהיה ארבעים? וכך הולך בזהירות ובדרך ארץ ומוסיף על בקשתו, 'אל נא יחר... אולי יהיה שלושים? וכו'.

וכמו כן בכל בקשה ובקשה, ולדוגמא, יכול אדם לבקש לזכות להיות צדיק ולמדת וכו', אבל עצה טובה להתחיל לחלק הבקשה לחלקים, שיעזור לו השי"ת 'היום הזה' ללמוד קצת יותר טוב, ורוצה להספיק כך וכך דפים, וגם לזכור לשמור קדושתו 'היום כאשר אני הולך למקום פלוני', ומתוך כך להוסיף ולהרחיב הבקשה. ואז יוכל לראות בסוף היום, תפילתו נענית ונתקבלה, כי באותו היום שמר יותר קדושתו ולמד יותר תורה וכו', ואף שעדיין הוא רחוק משלמות הישועה, אבל בכל זאת מתחיל לראות התעוררות עת רצון, וזה מה שיתן בו הכח להרחיב הבקשה.

א] מהמעשה של הפיכת סדום, והנסיון של אברהם להתפלל להצלתם, נוכל ללמוד כמה וכמה דרכי התפילה. שהרי השי"ת לפני שהפך את סדום אמר: "המכסה אני מאברהם?! - לא נכון הדבר שאיני מספר לאברהם על גזירת סדום שהרי הוא אברהם אוהבי, ואני נתתי לו את הארץ.

ובעוד שאברהם עומד לפני ה' נאמר: "ויגש אברהם ויאמר..." והתחיל בתפלתו. ולכאורה הוא פלא, שהרי הוא כבר עומד לפני ה', ולמה כתוב 'ויגש' כאילו שרק עתה ניגש לפני ה'? אלא מפרש רש"י: שתיבת 'ויגש' מורה על גישה למלחמה, גישה לפיוס, וגישה לתפילה. והיינו שאפילו שאברהם עמד כבר לפני ה', בכל זאת כאשר שמע הגזירה, נתעורר ברוח חדשה של מלחמה, פיוס ותפילה.

כי אברהם אבינו, כאשר שמע גזירה, לא התנהג כמו נח שלא התפלל על דורו, אדרבא מכך שה' לא הסתיר ממנו, הבין והאמין בכוחו, והכין עצמו בגישה של מלחמה, כאומר: "אני הולך לטעון עם ה' בדברים, עד שיומתק הדין". וכך גם בעת שאנו באים להתפלל, יש לבוא בתנועת הנפש של גישה בטוחה, כמו לוחם ותיק שהולך בבטחה לקראת נצחון. כביכול הולכים למלחמה עם מידת הדין.

ותנועה זו בנפש יכול להתחדש גם בתוך כדי התפילה, בעת שכבר עומד לפני ה', והנה בבית אחת מתחדש ומחזק את עצמו ברוח חדשה של 'ויגש' מחדש

הליכות

שיחות ומנהגים

התבודדות

מוֹהֲרֵנִי אֲמֹר עַל דְּבָרֵי הַשְּׁלָה הַקְדוּשׁ בְּשִׁירִי (מסכת יומא אות קג) "אֵין רָגַע בְּלֹא פֻגֵעַ", שְׁפָשֶׁם שְׁאֵין רָגַע בְּלֹא פֻגֵעַ, פֶּן צָרִיף לְקַיֵּם 'אֵין רָגַע בְּלֹא פֻגֵעַ' - דְּהֵינּוּ תַּפְלָה וּבִקְשָׁה, 'נִישְׁטֵא קִיין רָגַע אֵין תַּפְלָה', כִּי תִבֵּת 'פֻּגֵעַ' יֵשׁ לָהּ שְׁנֵי פִּרְוִשִׁים: לְשׁוֹן 'פֻּגֵעַ רַע' וְלְשׁוֹן 'בִּקְשָׁה', וְשְׁנֵיהֶם אֶחָד, כִּי שְׁשִׁמְקִימִים 'אֵין רָגַע בְּלֵי פֻגֵעַ וּבִקְשָׁה', נִצְוִין עַל יְדֵי זֶה מִפֶּל 'פֻּגֵעַ רַע', וְזִכְיִין לְכָל טוֹב:

מוֹהֲרֵנִי אֲמֹר עַל עֲצָמוֹ: "פֶּאֶרְוֹאֵס גִּיט בִּי מִיר אוֹיף דֶּער עֶלְטֶער דִּי עֲבֻדָּה אַזוי רַעגֶלֶאָר? וְיִיל אֵיף הָאָב גֶּעֵהָט אוֹיף דֶּער יֶאָנְט אַסאַק הַתְּבוּדָּה!" - "מִדַּעַ בִּזְקֻנְתִּי הִלָּכְתִּי עֲבֻדָּתְךָ שְׁלִי כֵּן כֵּן כִּסְדֹר (הֵינִי יִשְׂרָאֵל הַפְּרָעוּת)? מִחֲמַת שְׁהִיָּה לִי בְּצִיעֵרִיתִי הַרְבֵּה הַתְּבוּדָּה!"

(שיח שרפי קודש צז - קב)

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' ה' מאמר כ'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

זה פרוש: אמר רב אשי: אמר לי הונא בר נתן, זמנא חדא הוה קאזלין במדברא, והוה אטמא דבשרא בהדן, פתחנא ונקרינא ואנחנא אעשבא, אדמיתין ציבי, חלם אטמא וטוינן, כי הדרן לבתר תריסר ירחי שתא, חזיננו להנהו גמרי דהוו קא מלחשי, כי אתאי לקמיה דאמימר, אמר לי: ההוא עשבא סמחרי הוה, הנהו גמרי דרתמא הוו:

הינו שפסע אחד הלך במדבר זה בחינת תקון האמונה בבחינת (וימנה ב): "לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה", ארץ לא זרועה זה בחינת פגם האמונה, שעל ידי זה נתקלקלו הזרעים פג"ל, ולכתך אחרי במדבר זה בחינת תקון האמונה שהאמינו בו יתברך והלכו אחריו במדבר ונקנו בחינת "ארץ לא זרועה", דהינו נפילת האמונה פג"ל.

בארץ לא זרועה

כי עיקר תיקון האמונה הוא "בארץ לא זרועה" שהוא בחינת ההליכה ברפש וטיט בשביל השי"ת, כי אדם יש לו שליחות גדולה במה שהולך במקום הזה שהוא "ארץ לא זרועה", שלא מאיר שם האמונה, ודייקא שם הוא מתחזק באמונה טרק ע"י זוכים לתיקון האמונה כראוי.

זה היה עבודתם של דור המדבר שהלכו במדבר שהיה מקום שממה, מקום נחש שרף ועקרב, שהוא מקום התגברות הסטרא אחרא, ושם דייקא התחזקו באמונה, ובזכות זה יהיה הגאולה כמו שכתוב זכרתי לך חסד נעורייך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה, וכך הוא אצל כל אדם שעיקר גאולת הנפש שלו תלויה בהסכמתו ללכת בארץ לא זרועה, ברפש וטיט, ודייקא שם להמשיך את אור האמונה.

והוה אטמא דבשרא בהדן, אטמא בשרא זה בחינת גרים, שהם ערלי בשר, שעל ידם בא בחינת החתים בשרו, פג"ל, אטמי בשרא בחינת ערלי בשר ובחינת החתים בשרו, פג"ל כי על ידי עלית האמונה הנפילה נעשין גרים שעל ידם מתגבר, הם ושלום, חותם דסטרא אחרא בחינת החתים בשרו, פג"ל.

ופתחין הינו שתקנו בחינת החתים בשרו ונעשה בחינת חותם דקדושה, שהוא בחינת (שמות כ"ח): "פתוחי חתם קדש לה", הינו בחינת תקון המחין פג"ל, ונקרינן זה בחינת "ושמתיך בנקרת הצור", בחינת צמצום המחין, שלא לצאת חוץ לגבול פג"ל, ואנחנא אעשבא, עשבא זה בחינת כלליות המאכלים כמו שכתוב (בראשית ט): "מירק עשב נתתי לכם את כל" נמצא שכלליות המאכלים הם בחינת עשבא, ואנחנא אעשבא הינו אחר שהיינו מתקנים את המחין פג"ל הנהנו עצמנו אעשבא, הינו על המאכלים לתקן את המאכלים, שלא יזיקו ויפגמו את החלום הם ושלום, ותקנו זה, הינו תקון המאכלים נעשה על ידי חזק המלאך שנתחזק על ידי התחדשות הרצון, על ידי השמחה פג"ל, וזהו: אדמיתין ציבי זה בחינת: "וכמצינו עבד בחיל שמא" בחינת התחדשות הרצון הינו שהיינו רוצים להביא הרצון, בחינת התחדשות הרצון שזהו חזק המלאך, שעל ידי זה הוא תקון המאכלים פג"ל, וזהו אדמיתין ציבי חלום הינו שבתוך שהיינו עוסקים בתקון המאכלים על ידי התחדשות הרצון, חלם לנו חלום, וזהו חלום לשון חלום, חלום הוא לשון התקשרות והתחברות, כי החלום היה מחובר משני פחות: מפני המלאך וכח השד מחמת שעדיו לא נתקנו המאכלים פג"ל וטוינן לשון תענית, הינו שהיינו מתענים כי התענית מביא שמחה שהוא תקון החלום פג"ל.

פתחין נקרינן ואנחנא אעשבא

האמוראים הקדושים האלו התבוננו בעניין זה של המדבר שהוא ההסתרה על האמונה, וראו שאין זה פשוט לתקן את האמונה כי מתגבר החותם דסטרא אחרא ע"י עמלק ועיקר התיקון ע"י תיקון המשפט, מצד אחד להיזהר מאוד ולהתרחק מהרע ומצד שני להתחזק בכל מה שעובר עליו [וכמו שנתבאר באריכות].

וזהו הכח של "נקרת הצור" שהוא הכח לנקר את השטויות והבלבולים

איך זוכים לתפילה כזאת

נער צעיר היה החסיד רבי ישראל-בער אודסר, כאשר התוודע לאורה של חסידות ברסלב בטבריה עיר מולדתו. בספר 'השתפכות הנפש' נטול הכריכה שמצא בהשגחה פרטית מופלאה, גילה את עצת ההתבודדות והחל לקיימה בדביקות ובהתמדה. יוצא היה מדי יום אל ההרים אשר סביבות ישיבת 'אור תורה' הסמוכה לציון התנא הקדוש רבי מאיר בעל הנס זיע"א, ושופך את לבו לפני ה' בדיבורים משלו, שבקעו היישר

כך הפגישה יד ההשגחה הנפלאה בין החסיד הנוער והנער המתגעגע, שדבק בו עד יומו האחרון.

את אש הקודש שהצית בליבו החסיד הנלהב רבי ישראל קרדונר, לא שמר תלמידו לעצמו. הוא השתוקק להביאה לליבו של עוד יהודי, ועוד אחד. להאיר את העולם באורו של הנחל נובע מקור חכמה. על זה היה עיקר בתפילותיו והתבודדותיו, וגם היה לו חלק יד בהתקרבותם של רבים וטובים.

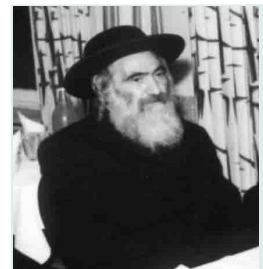
היה זה בתקופה בה נהג להתפלל לעתים קרובות בבית הכנסת 'שועות יעקב' בשכונת מאה שערים הירושלמית. פעם אחת התבקש לעבור לפני התיבה, חגר אבנטו ועמד לפני בוראו בתפילה, כמו שחסידי ברסלב יודעים להתפלל.

ומאותה תפילת מנחה, נוצר מקורב חדש. אך סיים תפילתו, ורבי דוד שכטר - חסיד טשורטקוב מבני עליה שבירושלים ניגש אליו בהתרגשות וגילה לו את ליבו: "מימי לא שמעתי תפילה כזו כמו שהתפללתם, כזו חמימות, כזה רגש, איך זוכים להתפלל כך?"

ורבי ישראל בער הידוע כי אין לו מגרמיה כלום, משיב: "אצל רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זוכים ללב כזה ולתפילות שכאלו".

רבי דוד שהיה מבקש קרבת אלוקים, התפעם כל כך מן התפילה העריבה והמתוקה, שמיד נמשך אחרי רבי ישראל בער וביקש ללמוד על דרכי ברסלב.

רבי ישראל בער שוחח עמו מרבינו ואף נתן לו במתנה את ספריו הקדושים עד שקירבו. בנו של רבי דוד, הגה"ח רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א, מספר כי הדבר העיקרי שקירב את אביו לברסלב, היה אמונתו האיתנה במיוחד של רבי ישראל בער, הוא ביקש לדעת 'מהיכן ירק זה חל', וכך נעשה לבסוף חסיד ברסלב!

מאין ירק זה חל

החסיד רבי ישראל בער אודסר זצ"ל

ממעמקי נפשו, כאשר למד מן הספר. והנה פלאי פלאות, הדיבורים הפשוטים שהשיח לפני קונו, הפכו לכלי-קרב רבי-עוצמה המכניעים את היצר ומגבירים את קדושת הנפש. ותחת אשר חש קודם לכן אבוד מול הבעל-דבר וחילותיו במלחמתם עמו, עתה נתקיים בו 'אליך לא יגש!' במשך הזמן, בהתבודדותיו ביקש מהבורא יתברך שיפגיש אותו עם אחד מאנשיו של הרבי הקדוש רבי נחמן מברסלב. ותפילותיו לא שבו ריקם. באותם ימים ממש, בעיצומו של החורף, יושב היה במירון החסיד הנלהב רבי ישראל היילפרין, המכונה 'קרדונר', בהיכל ציון התנא האלוכי רשב"י זיע"א, כדרכו הקדושה לישב שם על התורה והתפילה בכל ימות השבוע, ורק ביום שישי לשוב לביתו אשר בצפת.

אלא שהקור הגדול והרוחות העזות שנשבו בסערה מבעד לחלונות הפרוצים בהיכל הציון הריק, גרמו לרבי ישראל קרדונר לחלות ולהתקרב. הוא שאל וביקש עצה מאת הבורא יתברך כדת מה לעשות, עד שנפל בדעתו לנסוע לטבריה, בה מזג האוויר חם יותר, ולשהות שם עד לסופו של החורף.

אמר ועשה. בבואו לטבריה כשהוא רכוב על גבי

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

"אם רוצה לחוס על חייו להיטיב אחריתו, צריך לילך על ידי ורגליו לקבל דרך זה". על מה נאמר?

שבת ז

תשובה לחידה הקודמת:

"זה - גרוע מן הכל!" זועק רבי נתן. מה?

מה שהבע"ז מניסין קושיות בלב המון עם על הצדיקי אמת, עד שהם מתרחקים ממנו. (שבת ז, לב).

הזכרה: שמואל דוידוביץ בית שמש בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

לחיות עם אור השבת ע"פ הספה"ק 'אוצר היראה'

לגלות נקודת האהבה שלא נשבר

מחמת ריבוי טרדות ועסק במלאכות, ועל כן יש להשתדל מאוד לעורר בימות החול את הנקודה הקדושה שבוערת באהבה לה', בשביל לתקן את כל האהבות הנפולים והתאוות שמקורם בשבירת הכלים. וזאת על ידי ג' אופנים: דיבור עם הצדיק, שיחה עם חברים, ושיחה עם השם יתברך בינו לבין קונו.

אבל בשבת ויום טוב עצם קדושת היום היא הארה של אור אלוקי שלא נשבר, כי קדושת שבת 'קביעה וקיימא' ולעולם אין בה שבירה. שהוא סוד עליית העולמות בשבת. והיינו להתחזק להאמין בקדושת השבת, ולרכו את כל כוחות מחשבתו, לחשוב מהאמת של עליית העולמות ותיקונים, להתעלות יחד עם העולמות אל הקדושה העליונה, וכך זוכה לתקן כל השבירות, ולגלות בליבו את נקודת האות ברית של התקשרות ישראל להשי"ת, נקודה שאין בה שום שבירה לעולם. וכשעולה לשם, ממילא נתתקנים כל השבירות לב שהיה לו כל השבוע, שחי בעולמות של פירוד.

וזהו עיקר מצוות עונג שבת, שאז מצווים אנו להתענג על ה', לכבד השבת בשלש הסעודות במאכלים משובחים וכו'. לגלות האהבות הקדושות. ועל כן יש מצווה לאכול שלשה סעודות, שהם כנגד השלש נקודות שעל ידם מתקנים את כל השבירות. הדיבור עם הצדיק [סעודת הבוקר - עתיקא קדישא], הדיבור עם חברים ביראת שמיים [סעודה שלישית - זעיר אנפין], דיבור עם השם יתברך [הכיסופים של ליל שבת - עליית המלכות]. כי בשבת התיקון נעשה מעצמו כפי שמכוון עצמו להתענג על ה' בשלש הסעודות. ועיקר הכוונה בזה הוא לשיר שירות ותשבחות בשמחה, בשביל לעורר הלב להתענג על ה', להתקשר לנקודת האות ברית, ולהתענג מאותו מקום של קשר אשר לא נשבר, וממנה יוכל להתחיל בנין חדש, (עפ"י ליקו"ת תפילין ב' אות ז').

א] בעת בריאת העולם הכניס ה' את אורו לעולם, וכיון שלא היו מספיק כח בכלים של העולמות התחתונים לקבל את אור ה', ממילא נשברו הכלים. והמציאות הזו של שבירת הכלים נמצא בליבו הפרטי של כל אדם, והוא אשר גורם אשר במקום שיאיר בליבו תבערה של אהבת ה' בליבו, בוער שם אהבות של תאוות נפולים.

אך צריך לדעת כלל גדול, שבכל שבירה וחורבן, השי"ת משאיר נקודה קדושה אשר ממנה אפשר להתחיל לבנות הכל מחדש, ולעולם אין חורבן שלם שהכל נחרב ר"ל, [וכדוגמת עצם לוח שממנה יהיה תחיית המתים, וכן כותל המערבי אשר ממנה יתחיל הבנין]. וכל מה שאין מצליחים לבנות מחדש כל חורבן שיש, הוא מחמת שאין מוצאים את הנקודה הקדושה אשר שם לא היה שבירה. וכך גם בליבו של אדם בוער נקודה תמידית של אהבה קדושה לה', אלא שהחרפות והבזיונות של התאוות, הם מכסים את הנקודה הקדושה הזו.

ב] והעצה לתקן ולגלות את הנקודה הקדושה הזו, היא בכח ג' דיבורים קדושים. א. הדיבור עם הצדיק [או ללמוד ספריו הקדושים], כי אצל הצדיק שם מתגלה נקודת התיקון אשר ממנה אפשר לגלות הנקודה הפרטית. ב. הדיבור עם חברים ביראת שמיים, כי לכל יהודי יש נקודה שלא נשברה, וכשמדברים ביראת שמיים עם החבר מתעורר נקודה זו. ג. הדיבור שאדם מדבר עם השי"ת כדבר איש אל רעהו שאז מגלה הנקודה הפנימית שבליבו שבווער לה' באהבה. נמצא שבכח אלו השלשה דיבורים, א. דיבור עם הצדיק, ב. דיבור עם חברים, ג. דיבור עם השם יתברך, זוכה האדם למצוא את הנקודה הזו ולהתחיל בנין מחדש.

ג] ועפ"י הקדמה זו, נוכל להתעורר במעט בקדושת השבת. כי הנה, בימות החול יש כח לשבירת הכלים לבלבל את האדם,

מושגים בתורה ה' תניינא

השגות

תינוק בן ד' ימים

בן ד' ימים הוא בחינת דרי מטה, לשון דל"ה ועניה, כך נקראת המלכות כשהיא בקטנות, וצריך להמשיך לו את הפרנסה ואת השפע שהוא צריך לו. וכל אחד בנקודת 'דרי מטה' שבו צריך את המזון המיוחד לו.

כי יש הרבה מאד מדרגות בבחינת דרי מטה, ורק המנהיג הרחמן הוא היודע איזה סוג התעוררות והתחזקות [הקיצו ורגנו] צריך האדם באותה שעה כדי לזכות שיפתח לו אור הדעת שה' נמצא איתו ואצלו. והצדיק הרחמן נותן לו את החלב, שהוא מזון מבורר, כך מברר בנפשו שה' איתו וקרב אצלו גם אז. וכך הוא יוצא מהגדרת 'חיה בדמות אדם', ויאיר בו הרצון והארת המקיפין, ויקבל כח ללכת אחרי המנהיג הרחמן.

שמבלבלים את האדם, וזה ע"י כח הצמצום דקדושה, שהוא ההתבוננות באמונה באופן ששייך לו בעת לפי בחינתו, ועי"ז ניצול מבלבולים של עוות המשפט, אבל עדיין כל זמן שהאדם נמשך אחרי הגשמיות, קשה לו להתחזק באמונה, ולכן העיקר תלוי בתיקון האכילה, [ויש להתבונן שיש כאן במעשה הזה פעמיים רבי ותלמיד, רב הונא ורב אשי, רב אשי ואמימר, כי הארת הדעת והאמונה הזו הוא דייקא ע"י רבי ותלמיד כמבואר במאמר].

נמצא שיש כאן ג' חלקים בסדר התיקון, פתחין, נקרינן, אנחנא אעשבא, התיקון הראשון הוא "פתחין", לפתוח את הלב והדעת ולהמשיך לשם את הארת האמונה, [ע"י צעקת הלב ממעמקים, וע"י המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים וכמבואר במאמר]. ואח"כ בא התיקון השני שהוא "ונקרינן", לנקר ולהוציא את כל בלבולי האמונה והאמונות כזביות, ושאר בחינת פגם המוחין, ועיקר התיקון הוא ע"י כח הצמצום דקדושה שאדם נכנס לתוך "נקרת הצור", ומתחבר לנקודה ששייכת לו ושיכול לעבוד בה את ה', ולא מחפש מה שלמעלה מכוחו ויכלתו, ועדיין יש דבר שמפריע והוא ההכרח לעסוק בדברים גשמיים שיש בהם גם אחיזה לרע, ואם אין האדם מזכר אותם, עלול ליפול מזה מאוד, ולכן בא בהכרח התיקון השלישי שהוא "ואנחנא אעשבא" שהנחנו עצמנו על העשבים, לתקן את המאכלים שע"י זוכים שאין המאכלים מפילים את האדם, אלא אדרבא מתעלה על ידם יותר באמונה.

פי הדרך לבתר תריסר ירחי שתא, הינו קשחורנו ובאנו לחדש ניסן שהוא אחר שנים עשר חדשי השנה, פי ניסן תחלת החדשים והוא ראש השנה למלכים ואז הוא חזק המלאך בנ"ל ואף על פי כן, חזינונו להני גמרי דקא מלחשי, דהינו שגם לבתר תריסר ירחי שתא שהוא ניסן אז גם כן עדיין היו בוערים הגחלים, הינו בחינת חמום הלב, שעל ידי התמימות בא טמאה הנ"ל, חם ושלוש, ובאמת בניסן הוא חזק המלאך בנ"ל והיה ראוי שיתבטל אז הטמאה הנ"ל לגמרי, כי אתינא לקמיה דאמימר, אמר: הנהו עשבא דסמטרי הוו הינו שהמאכלים הנ"ל שהם בחינת עשבא בנ"ל, של סם תרי הוו, שהיה כלול בהם שני פחות: סם חיים וסם מות, דהינו פח המלאך וכח השד בנ"ל, פי קדם תקון המאכלים, אזי נתערב בהן פח השד בנ"ל ואזי הם בחינת סמטרי, סם תרי פי הם כלולים משני פחות: פח המלאך וכח השד בנ"ל, וזהו: הנהו עשבא דסמטרי הוו, בנ"ל הנהו גמרי דרתמא הוו רתמא הינו רתם, כמו שפרש רש"י זה בחינת תקון המרפבה, בחינת (מיכה א) : "רתם המרפבה" הינו שהודיע לו אמימר שהחמימות בא מפגם המרפבה על ידי עוות המשפט בנ"ל שלזה אין תקון כי אם על ידי קשור המרפבה, בחינת רתם המרפבה, ויתמא ראשי תבות: תוכו רצון אהבה מנגות ירושלים שמנפילת האהבה הזאת בא החמימות הנ"ל ואין תקון כי אם על ידי בחינת: "רתם המרפבה" הינו קשור המרפבה בחינת "מרפבו ארמון תוכו רצון אהבה מנגות ירושלים", בנ"ל.

קשר המרכבה

כי כל דבר בעולם כלול מטוב ורע, ולכן גם המאכלים כלולים מטוב ורע, שיש בהם כח של מלאכים וכח של שדים, וע"כ עיקר קדושת האדם תלוי במה שמקדש את אכילתו בבחינת תפילין שמעלה את הדברים הגשמיים לקדושת האמונה ע"י השמחה, ולכאורה כשהאדם כבר זוכה לתיקון האכילה והאמונה והצמצום דקדושה, כבר אין שייך נפילה, אבל הם ראו שגם אז יש נפילות מבחינת פגם המרכבה שלזה צריך קישור המרכבה, לידע שתמיד יש לו שליחות, ולא ליפול מדעתו משום דבר שבעולם, אלא לידע תמיד שגם הרפס וטיט שהוא נמצא בו, הוא שליחות לגלות דייקא שם את השי"ת, וכשידע האדם את כל זה לא יהרהר אחריו יתברך אלא יקבל הכל באהבה שזה עיקר תיקון המשפט, ועי"ז יזכה בסוף לשלימות תיקון האמונה והדעת.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים. לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"ת סי' ז' יש לפנות: yotamattar@outlook.co.il לשמיעת השיעורים על התורות הנ"ל בקו היעודי בקול הלשון 03617104, באידיש בשלושה, 6, בלשון ק"ש בשלושה 5.

לפעמים דווקא מתוך החושך מגיע האור

לרצות להיות כמו הצדיק אך לפי הכללים שלי

רביז"ל העיד על עצמו (שיחות הר"ן קלח), שעיקר ההתעוררות שלו לעבודת ה' היה על ידי סיפורי מעשיות מצדיקים, כי הוא נתגדל בבית הבעש"ט, (אמו מרת פייגא ע"ה קיבלה זאת בירושה), ושם היו מתאספים תלמידי הבעש"ט הקדוש לדבר בגדולתו, ומסיפורים אלו קיבל עיקר ההתעוררות שלו. וכמו שאכן רואים בחוש שסיפורי צדיקים מעוררים את הלב לעבודת ה', ומגדיל השאיפות ומרומם את הדעת לעבודת ה'.

אך מאידך מצאנו שהרבה נפילות של בני הנעורים היו מחמת סיפורי צדיקים, על ידי שנכנס בהם הסתכלות על עבודת ה' באופן של 'ריבוי אור' למעלה מהמדד שהיה, ואז יש כאלו שמנסים לחקות את אותם המעשיות ולעשות כמותם, או שיש כאלו שכלל אפילו לא מנסים להתעורר לעבודת ה', מחמת שנדמה להם שרחוקים מאוד מהמוסר השכל שיוצא מהמעשה שסיפרו, כי אינם רואים את עצמם זוכים למדרגת הצדיק כפי שסופר במעשה.

ומחמת סיבה זו ישנם הורים או מחנכים שכלל לא מספרים סיפורי צדיקים כי רוצים לספר סיפורים לפי הכללים של הילדים, עד כדי כך שיש שנמנעים מספר מעשה עקידת יצחק כי נדמה לסיפור שלמעלה מהשגתם של צעירים. וזה בוודאי טעות ואינו נכון, כי כל היהדות עוברת ממעשיות של גדולים מעם ישראל, והוא מרומם את המחשבה מאוד ומטהרת אותה, ויש בכך מעשה אחד לתת תוקף וחוק לאדם לעבור הרבה נסיונות.

וישנם כאלו המספרים סיפורי צדיקים, אך בסוף מסיימים באנחה, איי, היכן יש כיום צדיקים גדולים. וכמו שאפשר לראות בעת שיושבים שבעה ר"ל על יחודי מבוגר שהסתלק, ומספרים מדרכיו וממעשיו, ואנשים מקשיבים ומתעוררים קצת, והנה בסוף קם אחד ואומר, איי, דורות שעברו, יהודים של פעם... ובמילה זו מכבה את כל ההתעוררות, כמכריז ואומר שהדור הזה נפרד לגמרי מהדור שעבר ואי אפשר ליגוע כלל במעשיהם, [וזהו ממש קליפת עמלק שהוא מלשון 'אמאליקע יידן'].

אלא שבאמת צריך לשים לב איך לספר המעשה, כי בוודאי שיש לספר כל מעשה שהוא, ולהכניס שאיפות והשתוקקות לאותם המושגים המסופרים במעשה, ולומר שכל אחד יכול לזכות צדיק, וגם כל הצדיקים לא נולדו צדיקים, ובוודאי עבר עליהם הרבה נסיונות. אך יחד עם זאת להדגיש וללמד שצריך כל אחד לבדוק בעצמו איך הוא יכול להתחבר למעשה לפי הכללים שלו, לפי האופן הפרטי שלו.

ואדרבא הוא הזדמנות גדולה מאוד ללמד את הדור הצעיר איך לצמצם ריבוי אור, ולתרגם כל מושג גבוה שלומדים או שומעים בדרשה לפי הכללים הפרטיים שלו.

וכמו שברור הדבר בעת שמספרים מעשה עקידת יצחק אין הכוונה שכל אחד יקום וישחוט את עצמו על גבי המזבח, אלא העיקר להבין את הרעיון, להיות מוכן לשחוט אפילו 'פעם אחת' את הרצון של איזה תאוה בעת שהיצר הרע בוער, והמעשה הגדול של יצחק נותן כח לכך.

השטן ייתן לזה לקרות? אז מה שה' עשה, ומה שהוא עושה בכל דור, זה שהוא מתחיל את זה במקום מסוּפָּה. השטן אומר, אתה הולך לשים את דוד המלך במזבח? במקום מלוכלך ומטונף כזה? אז זה בסדר, כי אז הוא בכיס שלי. וככה השטן חושב. ולכן, נמצאו כל כך הרבה אנשים גדולים שבאו מגרים. הרבה אנשים גדולים שבאו מבעלי תשובה. למה? כי הנשמות שלהם כל כך גדולות, שהן צריכות הסתרה לפני שהן יורדות לעולם.

רבי עקיבא, שנקרא בתלמוד ובמדרש כגדול התנאים, גדול חכמי המשנה, היה בן גרים. לפניו היו הלל ושמאי, רבותיו של הלל היו שמעיה ואבטליון. הם היו גרים. אז מה שיש לנו זו הדרך שבה ה' מנהל את העולם, שלפעמים התגליות הגדולות, הנשמות הגדולות, האנשים הגדולים מגיעים דרך הסתרה. יש דברים שמוסתרים מאיתנו. אין לנו מושג איך, איפה, מתי, אבל הם שם. והם משמשים את ה' להסתיר את הישועה המתקרבת. זה מה שאנחנו רואים עכשיו. פראי אומות העולם רוצחים את בניו של השם יתברך. אבל דווקא דרכם ה' גורם לעם ישראל לפנות אליו, לחפש אותו, לחזור אליו, ולעשות תשובה. וזו היא הלמידה מהסיפור של לוט. לפעמים התגליות הגדולות, הנשמות הגדולות, האנשים הגדולים מגיעים דרך הסתרה.

בפרשתנו הפך ה' את סדום אבל הציל את לוט. לוט זה לא היה טלית שכולה תכלת, הוא היה האחיין של אברהם שעזב אותו כי הוא לא יכל לסבול את המוסריות שלו, ולכן עבר לסדום, שהייתה בלתי מוסרית לחלוטין. אבל למרבה הפלא ניצל לוט יחד עם שתי בנותיו שם ילדו את מואב ועמון, שני עמים אלו עשו הרבה צרות לישראל. במגילת איכה נאמר שמואב ועמון נכנסו לבית המקדש והרסו את התורה וכו'.

את סודו של מעשה מופלא זה מגלים חז"ל במדרש. יש פסוק בתהילים, 'מִצָּאֵי יָדָי עֲבָדִי בְּשֶׁמֶן קָדְשִׁי מִשְׁחָתִיו' (תהילים פט, כא) ה' אומר, מצאתי את עבדי דוד, את דוד המלך. המדרש שואל, איפה הוא מצא אותו? בסדום. למה? כי דוד המלך היה צאצא של רות המואביה. היא הייתה בתו של מלך מואב, והיא התגיירה. והיא הייתה אִם אבותיו של דוד המלך. אז בעצם דוד המלך היה מושרש במעשה של לוט.

המדרשים, הזוהר, האר"י, כולם מדברים על הרעיון הזה, שיש נשמות גדולות מסוימות - דוד המלך היה מנהיג האומה היהודית. והוא יהיה המשיח כשתבוא הגאולה. נשמה ענקית, עצומה. אבל איך יכולה נשמה כזו לרדת לעולם מבלי שהשטן ילחם בה, בלי שהשטן יעשה מניעות כדי לעצור את הנשמה הזו? הוא הולך לגאול את כל העולם, המשיח, אז איך

עומק הפרשה

אל תאכל כמו מלאך

השרת וקטרגו על נתינת התורה, וטענתם בפייהם 'אין לך אין לך שומרים ראויים לתורה הק' כמלאכי השרת', ואזי התעורר קטרוג נורא על נתינת התורה, מאחר שגלוי וידוע שהם עתידים למעול בפקדון זה. באותה שעה עורר השי"ת את סעודת המלאכים אצל אברהם אבינו, והזכיר להם את הסעודה שאכלו אצלו, ואכן התגשמו לפי מדרגתם, עד שלא יכלו לחזור ולעלות מיד למקומם, כמוזבא במדרש שמחמת אכילה זו הוכרחו המלאכים להתעכב בעולם עד ימי יעקב, ואחד מהם לא היה יכול לעלות עד ימי מנוח.

תשובה זו השיב השי"ת למלאכי השרת, אכן אתם תשמרו את התורה יותר בשלמות, על כל דקדוקיה ופרטיה, בלא ירידות נפילות וכדו', אבל לא זו היא תכלית קבלת התורה הק', אלא לעבוד את השי"ת מתוך ירידה לעולם, לרדת לאכילה גשמית ולהתגשם אחריה, כל אחד לפי מדרגתו בעבודת האכילה, ומתוך גשמיות זו לעבוד את השי"ת.

דבר זה אין בכך מלאכי השרת, ומאחר שזו תכלית הבריאה ותכלית שעשועי השי"ת לכן נתן את התורה דווקא לישראל. (ע"פ ליקו"ה הל סעודה ה, מט).

וְאָקַחָהּ פֶּת לֶחֶם וְסַעְדוּ לִבָּנָם אַחֵר תַּעֲבֹדוּ בִּי עַל כֵּן עֲבַרְתֶּם עַל עֲבֹדְכֶם וַיֹּאמְרוּ בֵּן תַּעֲשֶׂה פֶּאֶשֶׁר דְּבַרְתָּ (בראשית

יח, ה). 'אמר רבי חמא לבבכם אין כתיב כאן אלא לבכם, מגיד שאין יצר הרע שולט במלאכים' (רש"י).

'משה עלה למרום ונטל את התורה שהיו הכל נושאים עיניהם עליה וכו', באותה שעה בקשו מלאכי השרת לפגוע במשה, עשה בו הקדוש ברוך הוא קלסטרין של פניו של משה דומה לאברהם, אמר להם הקדוש ברוך הוא אי אתם מתביישיין הימנו, לא זהו שירידתם אצלו ואכלתם בתוך ביתו, אמר הקדוש ברוך הוא למשה לא נתנה לך תורה אלא בזכות אברהם' (שמות רבה כח, א)

נמצא שהגעה זו שבאו מלאכי השרת לבית אברהם אבינו לא הייתה אלא חלק מתיקון הבריאה, כמו שאמרו חז"ל (בראשית רבה מח, א) שאמר להם אברהם 'מיום שברא הקדוש ברוך הוא את עולמו הייתם מזומנים לבא אצלי, כי ביקור זה הוא חלק מתכלית הבריאה שהוא מתן תורה לישראל.

את עומק טענה זו מבאר רבי נתן, כי כשבא משה רבינו לקבל את התורה וליתנה לישראל, עמדו מלאכי

♦ התורה הזמנית: עם תחילת החורף וכניסה לשגרה מבורכת של עסק בתורות רביה"ק זצ"ל, אהדים רבים להתחלת התורה הזמנית היסודית "כי מרחמם ינהגם" בליקוטי מוהר"ן תנינא, ובפרט לאור התאחדות כלל המסלולים סביב תורה זו;

♦ שיעורים על התורה הזמנית (באידיש): מאת הגה"ח רבי ניסן דוד קיוואק שליט"א מדי ליל שישי בביהמ"ד מאירת עיניים בירושלים. לשידור חי: 036171116. וכן מאת הרה"ח ר' אשר זעליג מרגליות שליט"א, בימי שני בנתניה, ובימי שלישי בכולל תפארת הנחל בבית שמש. לשידור חי: 0733211617. שמעו ותחי נפשכם!

♦ כמו כן, גם ארגון 'לטייל בתורתו' בהוצאה מפוארת לחוברת התורה הזמנית המודפסת בשלשה גדלים, הכולל: מבוא לתורה | 'קשרי המקראות' עם פירוש מתומצת בשפה ברורה | ח"י כללי העיון מבוארים בשפה שווה לכל נפש | כלל השיחות השייכות לתורה זו. מופץ בבתי הכנסת של חסידי ברסלב. לקבלת החוברת באזור מגורים: 046277313.

♦ "קו מידע אומן": שלוחת אבדות ומציאות - אומן ר"ה תשפ"ו: 033081185. שלוחה 4 ואח"כ 2.

יור"ע מוכן עלה לתרופה
בכל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית
02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערבת נסמכת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישות נכס נצחי: עלה לתרופה, בנק
מרביתיל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

"אחד היה אברהם" שאברהם עבד ה' רק על ידי שהיה אחד, שחשב בדעתו שהוא רק יחיד בעולם, ולא הסתכל כלל על בני העולם, ששרים מאחרי ה' ומונעים אותו, ולא על אביו ושאר המונעים, רק כאילו הוא אחד בעולם. וזהו: אחד היה אברהם.

וכן כל הרוצה לנכנס בעבודת ה', אי אפשר לו לנכנס כי אם על ידי בחינת שחשב שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחיד בעולם, ולא יסתכל על שום אדם המונעו... וצריך שלא יחוש ויסתכל עליהם כלל, רק יהיה בבחינת: אחד היה אברהם כאילו הוא יחיד בעולם.

(ליקוטי מוהר"ן, פתחיה לחלק שני)

יהלום

ועל כן היה אברהם מגיד גרים,

כי היה מטה כלפי חסד

ומצא נקדה טובה בכל אחד:

(לקו"ה הל' השכמת הבוקר א.ה.)

פועלת יותר בנפשו. אבל מיוחד הוא מצוות לימוד התורה יותר משאר המצוות. שעיקר הכח שיש בתורה הוא על ידי שמתקשרים לאור שיש בשורשם של האותיות שבתורה, כמובא בליקו"מ י"ד, כי האותיות של התורה אינם אותיות יבשות בעלמא, אלא הם צינורות עצומים של גילוי אור ה' הנמשכים אל האדם כנחל שיווד למקומות הנמוכים ביותר (עיין ליקו"מ סי' י"א).

[ז] אלא שצריך למלאות את האותיות במילוי רוחני, כמו שנוהגים בשעת הכנסת ספר תורה, שבאותיות האחרונות של הספר תורה, הסופר מכין רק את המסגרת החיצונית של האותיות, ומכבדים את החשובים למלאותם מבפנים, וכך נשלם התורה הקדושה. גם צריך האדם למלאות האותיות של התורה שלומד בכיסופים והשתוקקות להיטהר בלימוד אותיות אלו, על ידי שישתוקק לשורש הקדושה אשר יש באותיות אלו, וכך נמצא שבלמודו הוא באמת כותב את התורה מחדש, ומוריד קדושה אל תוך האותיות שיש להם את הכח לשטוף אותו מכל הרע והטניף.

אגרת חיזוק לחשק התמדת הלימוד - חלק ב'
[א] דע לך שעיקר הסגולה לצאת מעבירות על ידי לימוד שיעורים קבועים יום יום חוק ולא יעבור, הוא, שבכל פעם שתתיישב ללמוד, תעורר עצמך בכוונה הפנימית של הלימוד. ואמנם יש הרבה כוונות פנימיות מהאריז"ל מה לכוון בעת הלימוד, וכן כוונות פרטיות לכל סוג של לימוד, תורה, נ"ר, משנה, גמרא, שו"ע, זוהר וכו', אך יש כוונה כללית שכל אחד יכול לכוון בקצרה לפני הלימוד, ותוך כדי הלימוד ולאחר הלימוד, והוא: שהתורה שאתה לומד עתה היא תורה קדושה שיש בה כח עצום לזכך אותך ולהאיר את אור נשמתך הזכה והבהירה.

[ב] כי אפילו שהתורה מטהרת את הלומד ע"י עצם הלימוד אפילו בלא כוונה, אבל בודאי ככל שהאדם משתוקק בלימודו לזכור בקדושת האותיות, ויחשוב את המחשבה הפשוטה הזו, שיש כח גדול בתורה לטהרו מכל הלכלולים, אזי בודאי יזכה להמשיך סייעתא רוחנית בתורה.

[ג] כי הוא כלל בכל קיום המצוות שכלל שמתחבר ומשתוקק להתחבר אל כוונה של מצוה, אזי המצוה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

הלכה פסוקה

עשיית מלאכה בערב שבת לחשוקת לב להלכות אלו בימי ששי הקצרים

אסורו וענינו

א. העושה מלאכה בערב שבת מן המנחה ולמעלה, אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה, ואף אם ירויח מזה, יפסיד במקום אחר את הפסד, או לא תהיה לו תועלת ממלאכה זו (שו"ע, רמ"א, ומשנ"ב. ב. הלכות שבת בשבת, ב. כו). ולדעת הרבה פוסקים יש בזה 'אסור' (ביה"ל שם ד"ה העושה, ומשנ"ב ה).

ב. טעם האסור הוא, כדי שיהיו פנינים להכין צרכי שבת. ומכל מקום אף מי שאינו צריך להכין לשבת, אסור לו לעשות אז מלאכה (ראו: שו"ע הרב, ג. ביה"ל, ד"ה ויש. ערוך השלחן, סו"ס רמ"א).

ג. מאידך יש שעה אסור לעשות מלאכה? י"א מ"מ מנחה גדולה וי"א מ"מ מנחה קטנה [כמו שמופיע בלחן]. ולמעשה, המיקל לעשות מלאכה עד זמן מנחה קטנה, לא הפסיד הברכה (שו"ע שם, ומשנ"ב ג). מי שהתחיל לעבד בזמן המנחה, הרי משיא'ע זמן האסור, נראה שצריך להפסיק ממלאכה (ראה ביה"ל ד"ה ואינו).

ד. פועל/שכיר העובד אצל אחר, או מי שהזמין אצלו עבודה ולא הספיק לגמרה עד אז, או עני שצדק לשכר מלאכתו כדי לעגן את השבת, יעשה שאלת חכם עד אימתי מתר לו לעבד.

ה. ודע שאין הפנה דוקא למלאכות האסורות לעשות בשבת, אלא מדבר אף בעסק שפעול להפריע להקנת השבת, וכמו שיתבאר להלן (שבת הקדמת, ב. קד).

אמנם לא כל המלאכות נאסרו אז, ויבדלהן:

א. מלאכת ארעי. כלומר שאינה דורשת זמן רב וקביעות לזה, כגון: פתיבה מועטת, תקון קל או תפירת פפתור בבגד, גהיץ בגד אחד, קפול כביסה מועטת, תקון קל בבית - מתר לעשותה כל היום. ואפילו אינה לצורך שבת, ומתיר גם לקבל שכר על זה (ראה: רמ"א, רמ"א. משנ"ב, ד. שש"כ, מב. לח).

ב. מלאכת קבע. כלומר שדורש לזה זמן רב וקביעות - מלאכה כזו נאסר לעשותה מזמן האמור, הן לעצמו והן לאחרים אפילו כשאינו מקבל שכר על זה (שו"ע, שם ב).

ג. בכל זאת התירו לעשות מלאכת קבע כל היום, באפנים דלהלן:

(א) לצורך שבת, מתר לעשותה כל היום הן בשביל עצמו והן בשביל אחרים. אף לענין לקבל שכר על עבודה זו, יש חלוקה: אם אינו נפר שהוא לצורך שבת, אסור לקבל שכר על זה. אבל אם נפר שהוא לצורך שבת, כגון: בשול, תפירת בגד של שבת, נקוי הבית, מתיר גם לקבל שכר על העבודה. והוא הדין בכל זה לגבי 'תספורת', אף מפני שיש בחימים בזה. נראה שהמחמיר להסתפר לפני הזמן האמור, תבוא עליו ברכה (ראה רמ"א שם, ומשנ"ב, ביה"ל ב. ד"ה לתקן).

(ב) דבר האבד' כלומר שאם לא יעשו אותה עכשו, יבואו לידי הפסד, מתר לעשותה וגם לקבל שכר עליה (ביה"ל, ד"ה ואינו).

(ג) כל מלאכה שהתירו לעשותה בחל המועד או בערב פסח, מתר לעשותה וגם לקבל שכר עליה (משנ"ב, ה. הלכות שבת בשבת, ב. לא).

(ד) לצורך מצוה, מתר לעשות כל מלאכה. אף אם עושים זאת בשביל אחר, אסור לקבל שכר על זה. וזאת אם ההוא צריך לזה עכשו, שאז מתיר גם לקבל שכר על זה. לכן מתיר לכתב חדושי תורה לעצמו. אבל אסור לכתב ספר תורה, תפלין, מזוזה, מגילה, או להקליד או להציק, על מנת לקבל שכר, אלא אם כן יקדים לזה עכשו (רמ"א ומשנ"ב שם. ולפמ"ש הבי' והלבוש ב, ובשו"ע הרב ג).

(ה) אסור צדקה: אזי מי שמקבל צדקה, או לאחרים תמורת שכר - אסור מ"מ האמור. אבל מי שמקבל צדקה להכנסת פלה' של ילדיו, מתיר (כי אין זה נחשב בשביל. הלכות אבן ישראל, ג. ב).

(ו) מ'שא ומת' מעקר הדין מתר כל היום (משנ"ב א). אף הרבה אוסרים לאחר זמן מנחה קטנה. ולמעשה נראה שהמחמיר תבוא עליו ברכה. ועל כל פנים יש להחמיר להפסיק לפחות שעה לפני זמן הדלקת הנרות (ראה ביה"ל, ר"ס רמ"א, ובמשנ"ב רמ"א).

(ז) 'תנות', יש להשתדל לסגור את התנות לפחות שעה קדם פניסת השבת (משנ"ב ב. רמ"א, ובסני' רמ"א).

אף דע, שבכל אופן שהתירו לעשות מלאכה - חייבים לתכנן שיכלו להפסיק בזמן שלא יבואו לידי מכשול בהקנת צרכי שבת או חלול שבת ח"ו! והינה לא רק מלאכות שהתירו לעשותם כל היום, שצריך להפסיק כנ"ל, אלא אף אלו שמתר לעשותם עד זמן המנחה, גם כן הוא בתנאי שלא יבוא לידי מכשול האמור (ראה ביה"ל ד"ה ויש, משנ"ב רמ"א ושעה"צ שם).